ISSN 0132-4462.
№ 2 2004
ЛЮТИЙ

перець

Микола КАПУСТА

Володимир АДАМОВИЧ

Микола КАПУСТА

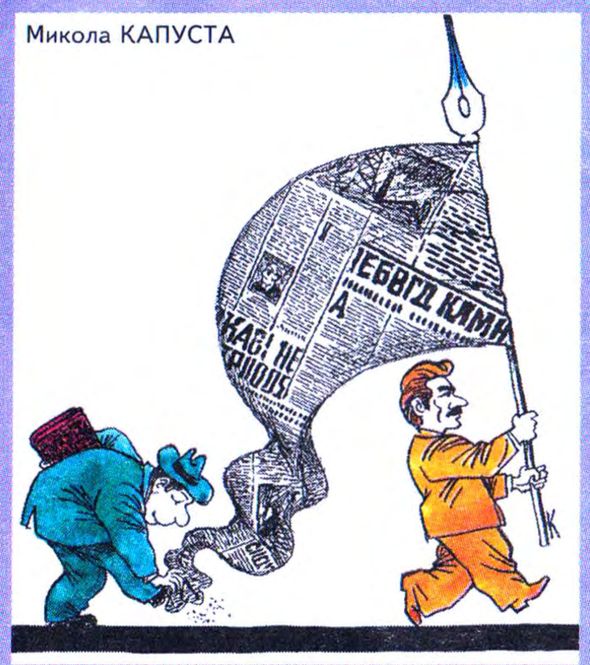

Олександр МІХНУШЕВ (тема Леоніда Телятникова)

— Батареї зовсім не гріють. Довелося женитися.

Георгій МАЙОРЕНКО

МОЖНА, АЛЕ НЕ КОЖНОМУ

За п'ять років п'ять тисяч молодих сімей отримали квартири завдяки кредитам Державного фонду сприяння молодіжному житловому будівництву. Але у черзі на житло сьогодні стоїть майже сімдесят тисяч молодих пар. Пощастить, зрозуміло, не багатьом.

ПЕРЕКУЄМО МЕЧІ НА ОРАЛА

У Дніпропетровську в мартенівській печі одного з металургійних підприємств переплавлено майже шість тонн ножів, пістолетів, рушниць, автоматів, кулеметів, які співробітники міліції зібрали під час спецоперацій і місячника добровільної здачі зброї серед сільських жителів області.

«КУРЯЧА СЛІПОТА»

Пташиний грип, який охопив уже десять країн Азії, здається, зовсім не лякає нечистих на руку ділків. Миколаївські митники разом із співробітниками МВС затримали понад 17 тонн курячих стегенець іноземного виробництва, на яких не було жодних супровідних документів. Документи, точніше були, але за ними виходило, що фура перевозить цукор-пісок.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

— Ану прикиньте, куди впала наша ракета?

Олексій КОХАН

«Я вчора не хотів брати слова і, так би мовити, напружувати себе і навколишню обстановку.

* * *

Хвилиночку! Хвилиночку! Що-що «дякую»? В мене ще є дві секунди.

* * *

Сьогоднішні виступи, як близнюки, але без спільних родичів.

* * *

Я був в окрузі і нічого не побачив нового, а люди незадоволені, як і було ще до нас з вами.

* * *

Ви стовідсотково праві, але не на сто один відсоток.

* * *

Ну давайте будем доверять профессіоналізму хотя би своїх колєг, которие розжевалі ету составляющую во всех і предлагают нам вийті на конєчноє рєшеніє, которое устраівает всєх.

* * *

Ми починаємо економити на тому, до чого ми йшли.

* * *

Треба допускати до того, щоб не було що рятувати, щоб були люди всі здорові, а не просто відмивати там гроші. Тому я хочу сказати, що міністра треба сьогодні поправляти, але не добивати.

* * *

Я маю взглянути на ті документи, які нам були роздані, з точки зору соціально-класового аналізу. І що ж я бачу з цієї точки зору? Насамперед уряд і міністр-капіталіст.

* * *

Ми сподіваємося, що ті члени уряду, які будуть відстоювати національні інтереси, вони можуть залишатися і в новому уряді, при новому Президенті. А ті, які не відстоюють, то, мабуть, будуть шукати місце в офшорних зонах.

* * *

І знову ж я знаю, що буде так, що не буде такого, як колись. Два-три роки і ми станемо в русло і будемо сміятися, що ми говорили дуже багато і нічого не могли вирішити, це, думали, таке не вирішене питання, а насправді воно вирішене.

* * *

Максимальная єго дожлнсть, которую он занімал, нє позволяєт єму занімать должность міністра. І он сєгодня вмєсто того, чтоб слушать, что говорят, он прінімаєт і цєлуєтся с братками, жвачку жуйот і абсолютно не участвуєт в работє парламента».

Усмішки з конверта

ТЕЛЕВІЗОР

— Це ж треба,— зітхає тітка Марина,— телевізор зламався. Тиждень, сказали, лагодитимуть... Добре, хоч вікно до сусідів у двір виходить.

ДОБРЕ

— Як, Петре, з дружиною живете?

— Добре живем. Маємо квартиру і дачу. Я в квартирі, вона на дачі, я на дачі, вона в квартирі.

НА ЗГАДКУ

Вуличний фотограф:

— Пане! Сфотографуйтесь із моєю мавпочкою! Будете дивитись і згадувати себе в молодості!..

НЕ КОМПЛЕКТ

Чоловік і жінка збираються в гості. Жінка довго збирається, переміряючи різне вбрання і ретельно все добираючи за кольором і т. д. Нарешті залишилась задоволена своїм виглядом. Та раптом критично подивитись на чоловіка.

— Щось не так на мені, люба?

— Все так. Але ж як ти не пасуєш до моєї сумочки!

ЗАКОХАНИЙ

Дівчина до хлопця на побаченні:

— Петре, ти мене кохаєш?

— Ну, кохаю.

— Але ж ти вчора це саме й Оксані казав.

— Ну, казав.

— То що, ти нас обох кохаєш, чи як?

— Ну, чому ж тільки двох...

ДИВНА

Чоловік збирається на роботу:

— Лідо, я сьогодні буду пізно, у нас збори.

— Брешеш! Ти вчора казав, що у вас збори!

— Ох, яка ти дивна! Вчора мені вірила, а сьогодні — не віриш?

РЕВНИВИЙ

— Коханий! Ти такий ревнивий, просто жах! Іноді мені здається, що ти ревнував би мене навіть тоді, коли б я й зовсім тобі не зраджувала!

СПІВИ

— Вставай, ледарю! Он уже півні співають!

— Відчепись, ти ж знаєш: я не вмію співати!

ЗРОЗУМІЛО

— Галю, це правда, що тебе засватали?

— Так.

— І хто ж наречений?

— Ви його не знаєте, він з іншого села.

— А, тоді зрозуміло: ми його не знаємо, він тебе не знає...

Надія СЕМЕНА.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Я заявив міліції, що в нас украли, а вона виявилася податковою...

Олексій КОХАН

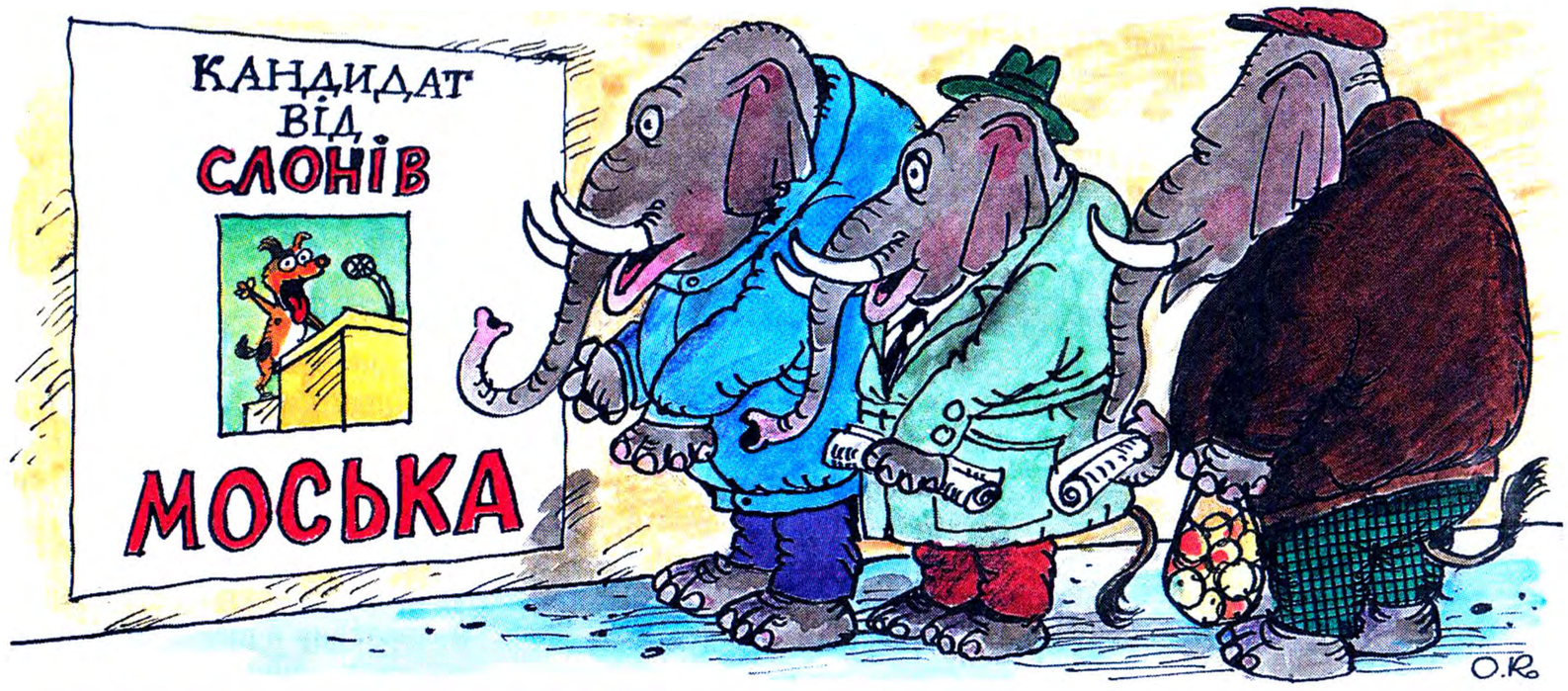

Микола КАПУСТА

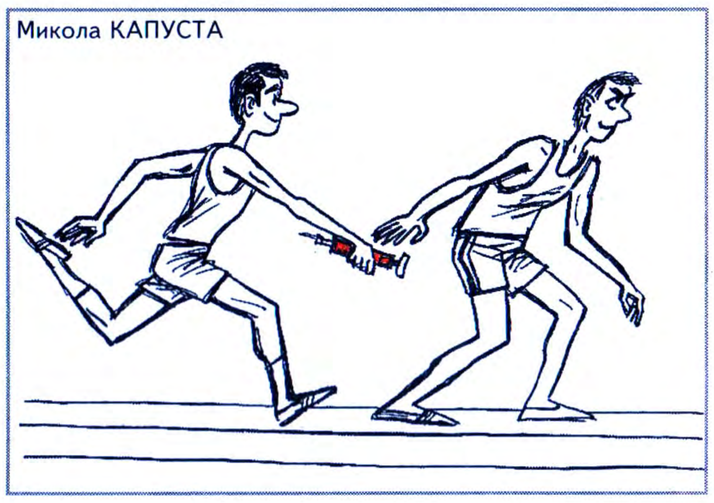

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Ото пішов сексуальний маніяк! У нього вже дванадцятеро дітей, а жінка знову вагітна!

НЕ МАРНО

Причепилася дружина —
хоч тікай із хати:
«Їдем,— каже,— на ярмарок
Туфлі купувати.
Я тут яєць за два тижні
трохи назбирала,
горщик масла, грудку сиру.
Та ще візьмем сала.
Продамо і купим туфлі —
дорога ж не дальня —
бо я уже обшарпана,
як та привокзальна.
Але час тепер непевний:
он в сусідки Алли
вісім гривень на базарі
вурки відібрали...»
«Ясно,— кажу,— їду, їду.
Закриваєм тему.
Заспокойся, побережи
нервову систему». —
А я, друзі, досвід маю:
того року, літом
в мене вже було знайомство
з кримінальним світом
Тож узяв з собою Ваню,
що служив на флоті —
він навчився морди бити
у морській піхоті.
Вранці з Ванею корзини
тягнем по дорозі
(жінка ще раніш помчала
на молоковозі)...
От доходим до базару.
Аж тут зі-за спини
вискакує якийсь шкетик,
а другий — з машини.
Вискакує, наставляє
на корзину пальця
і питається, зараза,
чи є у нас яйця.

«Ага,— кажу,— є десятків
певно із чотири».
А сам Ваню — під бік ліктем:
мовляв, рекетири.
Тут же Ваня моментально
лусь його по пиці.
Він — з копит, а я до нього
та в рот рукавицю,
щоб не писнув. Бачу, другий
у стрімкім польоті
шугогув через машину
і повис на плоті.
Ми швиденько до машини,
я шарпнув дверцята,
а там яйця у лоточках,
зв'язані шпагатом.
В бардачку на купці — гроші.
Зачиняєм двері.
«Зовіть,— кажу перехожим,—
міліціонерів».
А той, з плоту, обізвався:
«Ну ви й паразити!
Ми ж хотіли у вас яйця
оптом закупити!..»
Що там було — не питайте...
Щось ми вторгували
І до ночі потерпілих
В барі напували.
Аж під ранок я добрався
до рідної хати...
Як мене зустріла жінка, —
краще й не казати...
Все ж на ярмарок з Іваном
вибрались не марно:
що і як би не було там,
а випили — гарно!

Микола ПАСІЧНИК.

м. Липовець на Вінниччині.

Олексій КОХАН

НЕ З ГОЛОДНОГО КРАЮ

Зайшов один новий українець в гості до другого. Господар моргає дружині, щоб подавала на стіл. Та виставила пляшку горілки з перцем, а бутерброд з ікрою такий зробила, що добре треба прицілятися, щоб його на тарілці спіймати.

Аж тут забігли до кімнати діти, глянули на стіл та й собі: «Мамо, і ми хочемо бутерброда!»

А вона до них: «Тихіше, діти, дядько не з голодного краю, щоб цілий бутерброд самому з'їсти — він і вам залишить!»

ДО СОФІ ЛОРЕН ДАЛЕКО

— Іване, що то твоя Олена так часто воду в морозилці заморожує?

— Та то вона рецепт краси від Софі Лорен вичитала, щодня кригою морду натирає і талу воду п'є.

МІНІ-УСМІШКИ

— І є якийсь результат?

— Придивися зблизька: то була з виду як печене яблуко, а тепер наче Гаврилівські курчата.

ЩОБ МАШИНІ ЛЕГШЕ

Їде олігарх «мерседесом» із Черкас на Золотоношу. Аж доганяє бабусю з тяжким клунком. Згадав своє незаможне дитинство, розчулився: «Сідайте, бабусю,— каже,— я вас до Золотоноші довезу!»

Бабуся сіла, а клунок і далі на плечах тримає.

— Та ви поставте мішок поруч, хай плечі відпочинуть.

— Е, ні! Спасибі, що мене підвезли, а мішок хай на плечах — все ж машині легше!

МАЙЖЕ НА ДІЄТІ

— Ти, Орисю, мабуть, їси як не в себе — скоро вже і в двері не пролазитимеш.

— Та то я такої породи. Я майже на дієті. Снідаю-обідаю — раз їм. Полудную-підвечіркую — два їм. Вечеряю-повечіркую — три їм. А ви кажете.

ГОЛОВУ — ДЕРЖАВІ

Кабан вже такий виріс, що пора з нього ковбаси начиняти.

— Лишимо голову собі, почеревину роздамо родичам, а окости продамо державі,— ділиться думкою чоловік.

— Та ні!— заперечує жінка.— Почеревину й ребра таки роздамо на гостинці родичам, окости залишимо собі. А ось голову продамо державі — вона їй лишньою не буде!

Василь ЗАХАРЧУК.

м. Київ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Що воно за люди пішли? Тут же ясно написано!

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

— Схаменися, чоловіче, що ти робиш?..

— Не пустила на риболовлю, то вдома ловитиму!

ПИТАННЯЧКА НА ЗАСИПКУ

А ваша точка зору під яким знаком — оклику чи запитання?

А ви впевнені, що совість хоче йти на компроміс із вами?

Флоріан БОДНАР.

ГУМОРЕСКА

ЗАКОН про СНІГ

— Шановні депутати! Сьогодні у другому читанні розглядаємо доленосний для нашої країни законопроект, покликаний змінити наше ставлення до навкілля загалом і до опадів зокрема. Обговорюємо закон про сніг. Це зовсім не банально, як здається на перший погляд. Слово надається голові комісії з надзвичайних ситуацій у житлово-комунальній сфері Прученку.

— Панове! Немає снігу — погано, багато снігу — теж погано. Отож, нам треба прийняти такий закон, щоб влаштовував будь-якого громадянина. Усі повинні збагнути, що сніг — це не лише стихійне лихо, але й урожай, лижі, забавки і хороший настрій... А тепер про поправки, які запропонував наш комітет. По-перше, вважаючи снігом не замерзлі краплини води у повітрі, а атмосферні опади білих, зіркоподібних кристалів, які випадають з листопада по квітень. По-друге, найменш соціально захищеними перед снігом ми вважаємо усе-таки двірників. Їм за цим законом слід передбачити додаткове асигнування на оздоровлення і оплату шкідливих умов праці. Звичайно, знайдуться опоненти з опозиції. Скажуть, про селян забули. На селі двірників немає взагалі. Кожному самотужки доводиться боротися із заметами. Воно то так. Тільки компенсацію у зв'язку із можливими стихійними лихами селянам передбачено законом про городи і угіддя. А про двірників зовсім забули. По-третє, ми пропонуємо новацію — прибирання снігу включити до звітності про ріст промислового виробництва. Таким робом, у снігові роки у нас різко зросте валовий внутрішній продукт на душу населення, що засвідчить нечувані темпи економічного розвитку держави і зростання добробуту громадян.

Депутатство дружно загуло, ніби на іподромі. Праві раптом підхопилися і наввипередки помчали до трибуни. Та першим там опинився комуніст, колишній Олімпійський чемпіон з бігу, Крижень.

— Товариші! Від того, який закон ми приймемо сьогодні, залежить майбутнє народу,— затарабанив, мов заведений.— Де класова солідарність? Значить, про селян і двірників потурбувались, а решті громадян хоч пропадай. Що скажуть робітники і творча інтелігенція? Комісія абияк віднеслась до снігу і ми, істинні захисники знедолених і ображених, за те, щоб повернути законопроект на доопрацювання.

— Шановні колеги! Я прошу вгамувати пристрасті. Ви ж не на Барабашовському базарі,— спікер перелякався, побачивши гурт правих, котрі з теками, портфелями, склянками з водою войовниче обступили трибуну.— У нас пряма трансляція і виборці все бачать.

Крижень спробував прорватися крізь оточення, але маневр на чотирьох пролізти між ногами депутатів не вдався. Хтось схопив за краватку і підняв із підлоги. Перед телекамерами постав спортсмен із розірваним коміром і підбитим оком.

— Отак буде з усіма комуняками!— почулося з натовпу. Спікер, який теж опинився в облозі лівих, спробував закрити засідання. Але під чиєюсь дужою рукою мікрофон хруснув, мов гілка. За сніг праві і ліві полізли один до одного. Тільки кимось кинута сніжка остудила гарячі голови.

— Наше засідання продовжується у звичному режимі. Слово від фракції «Порядок» має депутат Нещасенко,— пригладжуючи волосся, життєрадісно оголосив спікер.

— Ганьба, браття!— заволав.— Негоже у стінах парламенту дорогу істині прокладати зуботичинами. Ісус терпів і нас учив. Пропоную на місяць призвідників мордобою позбавити депутатського кафе... А тепер про наболіле — про сніг. Це та субстанція атмосферних опадів, що об'єктивно існує, незважаючи на суб'єктивне сприймання навколишніх реалій. Давайте легітимізуємо правові стосунки суб'єктів снігового процесу — прем'єр-міністра і двірника, соціаліста і рухівця, прийнявши відповідні ухвали. Для цього оберемо дві тимчасові депутатські комісії, котрі проблемою й займуться... Тільки опісля повернемося до закону про сніг.

Тут замахав руками голова фракції «З надією сподіваємось» Жмуренко.

— Люди добродії! Схаменіться. Нащадки проклянуть за нашу необачність. Я цілком згоден з депутатом Прученком щодо соціального захисту, але не поділяю оптимізму Нещасенка, що проявляє політичну необачність і стратегічну короткозорість. Це ж друге читання. Закликаю вас голосувати за цей закон, поки сніг не розтав. Треба просто не забувати, окрім двірників і селян, ще й тих, у кого немає лопат... І все.

— І як знатимемо, скільки таких?— поцікавились радикали з партії «Вікно у Європу».

— Довідки з жеків поприносять... І ще! Слід відразу внести відповідні поправки до законів про малу механізацію, про допомогу садівникам і городникам, про пішохідні доріжки і тротуари, про техніку безпеки на виробництві і про статистичну звітність.

— Дякуємо. Хто ще просить слова?— поцікавився спікер.— Андрій Сильвестрович! Прошу.

— Я все розумію. Але не розумію, вибачте за тавтологію, чому нині такий гармидер навколо снігу. А злива і вітер, мороз і спека хіба менше допікають нашим виборцям? Пропоную доручити пану Прученку із колегам розробити ще й такі законопроекти.

— Правильно, Андрію Сильвестровичу! Мудро підмітили,— похвалив промовця спікер.— Тепер підводжу риску. Ставлю на голосування пропозицію: закон про сніг відхилити, а комісії з надзвичайних ситуацій у житлово-комунальній сфері розробити проекти законів про дощ, про вітер, про град, про мороз і спеку, про повені... Серйозніше треба готувати закони, серйозніше.

Володимир СУБОТА.

м. Харків.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

З Нового року запрацював закон про «Податок з доходів фізичних осіб». З нього випливає, що тепер селянин мусить платити податок за продану картоплю, капусту, яблука, які виростив на власному городі чи в саду. Урядовці так поспішали, що не встигли навіть затвердити методику обчислення того доходу. Кажуть, що до закону будуть внесені поправки. І чому воно так у нас завжди виходить: спершу зробимо, а потім вже думаємо — чи правильно зробили.

Володимир РЕПАЛО.

м. Мелітополь.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— До Гальки вчора якийсь негр зайшов і зостався на всю ніч!

— Тю, дурна, то ж її Василь повернувся з Африки з нашого обмеженого миротворчого контингенту.

ЧИ ВИДНО ЗОРІ?

Бувальщина

Якось посеред селища копали колодязь.

Підходить до копачів допитливий дідусь і питає:

— А що, хлопці, звідтіля справді вдень на небі видно зорі?

— Так, діду, видно, ще й як видно,— почав один із копачів, якого саме підняли з глибини на поверхню.

— Ти диви...— почухав потилицю дід.

— Не тільки зорі, а й чорні діри в космосі видно,— доточив жарт копач.— Особливо коли зверху цеберкою по голові дадуть...

Ярослав ПРОЦЬ.

Полтавська область.

Сергій РЯБОКОНЬ

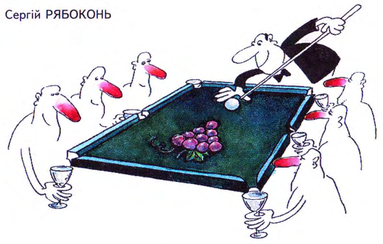

Микола КАПУСТА

Володимир АДАМОВИЧ

Сергій ТЕРЕЩЕНКО

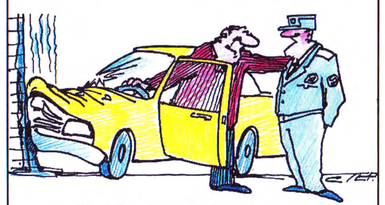

— Ви обрали не найкращий момент для з'ясування стосунків...

Олексій КОХАН

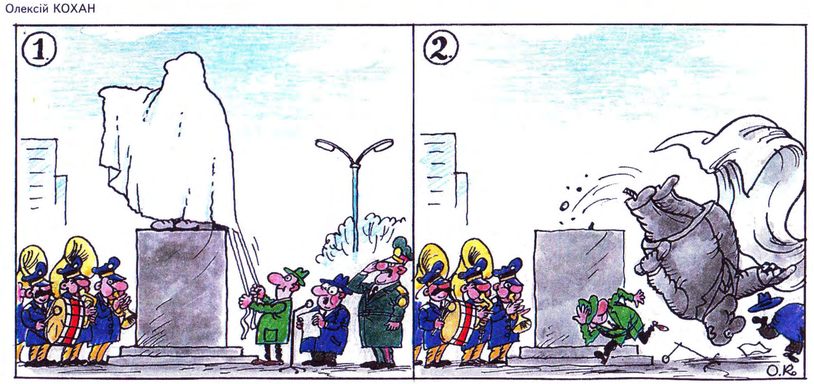

Віншуємо письменника-гумориста Бориса ПОЛІЩУКА з присудженням йому премії ім. Остапа Вишні і першим 65-літтям.

ДО КУМА НА ДАЧУ

ГУМОРЕСКА

— Занудився ти в своєму кабінеті,— каже кум,— то приїдь у вихідні до мене на дачу, відпочинеш.

Поїхав, бо й справді в моїй голові почало макітритися.

Дача в кума над річкою. Купайся. Загоряй або в затінку природою насолоджуйся. Нерви заспокоюй.

Одягнув плавки. Вдихнув свіжого повітря на повні груди.

— Мам, де ти?!

Це в сусіда, що справа, подала голос дівчинка.

— Тут, я тут,— звідкілясь відповів жіночий голос.

— Де?

— Та тут, гуляй собі...

Тихо. Сонечко пригріває. Пора б уже й покупатися.

Рипнула хвіртка. В подвір'я зайшов явно вимочений у розсолі чоловік.

— Миколо!— гукає хриплим голосом і дивиться на мене.

— Я не Микола.

— А де Микола?

— Поїхав до матері.

— До матері, кажеш?— щось прикинув собі в умі чоловік.

— До матері.

— А він тобі ніяких грошей не передавав?

— Не передавав.

— Мам, де ти?— наполегливо допитується сусідська дівчинка.

— Я тобі сказала: гуляйся!— сердиться жіночий голос.

— А де ти?— не заспокоюється дівчина.

— Ось я тобі покажу «де ти»!— погрожує жіночий голос.

— М-да,— чухає потилицю чоловік із підпухлими очима і пошерхлими губами.— Якщо немає Миколи, тоді ти замість нього гони п'ятірку.

— З якого дива?

— А з того, що він мені винен, а мені гроші потрібні до зарізу. Он скоро магазин відкриється,— розтолковує чоловік.

— Микола винен, з Миколи й правте гроші,— кажу.

— Не солідно так... Не солідно,— докірливо зміряв мене поглядом чоловік.— Я ж од свого не відступлюся. Он зараз Миколину тачку і проміняю... Давай краще по-доброму.

Ще мені не вистачало, щоб кум залишився без тачки. Віддаю чоловікові п'ятірку.

— Так би й відразу,— повеселішав він і тут же злиняв з подвір'я.

— Мам, де ти?!— не терпиться дитині.

— Та тут я, тут..

— Де?!

— Ще хоч раз мамкнеш, то я тебе мамкну!

Зібрався на річку. Взяв рушника.

Рипнула хвіртка:

— Миколо!

— Я не Микола.

— А де ж Микола?

— Поїхав до матері.

— М-да,— розвів руками припорошений будівельним пилом дідок.— Кепсько. Ну, тоді ти допоможи викинути на дах десяток шиферин... Я Миколин сусід через дві дачі...

Де дінешся, треба підсобити ветерану.

— Пішли,— кажу.

Два дебелі дядьки прибивають до рейок шифер, а ми з Миколиним сусідом на мотузках по драбині витягуємо його наверх. У мене, здалося, не тільки розв'язався пуп, а й повилазили кістки з тих місць, де вони згинаються.

Упав на ковдру в Миколиному садку і одсапуюсь. Не до купання.

— Мам, де ти?! — ніяк не заспокоїться дитина.

— Скільки можна казати: тут я,— невідомо звідки долинає жіночий голос.

— Де?! Я тебе не бачу.

— Тобі сказано гуляйся, значить гуляйся.

— А чого ти весь час від мене з дядею Мішею ховаєшся?

— Я не ховаюсь...

— Еге, не ховаюсь...

— Що за дитина? Якась кара Господня.

Запанувала тиша.

Мене почав загойдувати сон.

Рипнула хвіртка.

— Хазяїн!— вкотила в подвір'я молодиця на велосипеді гору сумок.

— Я не хазяїн,— протулюю очі.

— А де ж хазяїн?

— Поїхав до матері.

— Вам сиру не треба?

— Не треба.

— А сметани?

— І сметани не треба.

— То, може, качанів кукурудзи візьмете?

— Не візьму.

— А буряків?

— Нічого мені не треба.

— І квасолі?

— І квасолі.

— Ну дивіться... Люди беруть...

Молодиця викотила велосипеда на вулицю і звідти гукнула:

— А ножі до січкарні не візьмете?

— Що-о-о?

— Ножі, кажу, до січкарні.

— Не візьму.

— А беушну люстру вам не треба?

Я затулив вуха і накрився ковдрою з головою.

Заснув.

— Атліви! Каму нада атліви?!— загула на вулиці єрихонська труба і штовхнула ногою хвіртку.

Прочумуюсь.

— Хазяїн, атліви нада?— допитується смуглявий чоловік.

— Не нада.

— А железо на дом?

— І заліза не треба.

— Вазмі, дарагой, у твой дом савсем плохой криша,— умовляє чоловік.

— Це не моя хата. Приїде хазяїн, з ним і балакайте.

— Абезателно. Передай хазяїн, что у Вано єсть железо...

— Передам.

Чоловік пішов.

— Мам, де ти?!

— Ти знов мотаєш мою душу?!

— А де ти?!

— Ти в мене домамкаєшся!

Пообідав. Приліг у холодку.

— Миколо! Виходь!— постукав хтось палицею по тину.— Пора! Уже всі зібралися!

— Миколи немає,— кажу.

— Як немає?! А де ж?

— Поїхав до матері.

— Так ми ж домовлялися сьогодні поставити на місце плота на річці, що перевернувся.

— Нічого Микола не казав.

— Тоді допоможіть ви.

Перекидали плота, аж поки не стемніло. Рачки заліз у Миколину хату і відразу немов провалився в безодню. Посеред ночі чую біля хати: гуп, гуп! Аж земля дриготить. Виглянув у вікно, а там щось таке, ніби в подвір'я заїхав вагон і буферами вперся у вікно.

— Миколо, відчини,— каже вагон басовитим жіночим голосом і шкребеться в шибку.

Матінко рідна! Що ж мені робити?!

— Миколо, це я, Катерина... Одкрий двері...

Господи! Вони ж не замкнуті! Тут мені й жаба цицьки дасть.

Я тихенько вхопив штани й сорочку, вистрибнув у вікно з протилежного боку хати і навпрошки городами дав дьору додому.

Не хочу більш відпочивати на дачі.

Нехай відпочиває кум. У нього міцніше здоров'я.

Борис ПОЛІЩУК.

Письменника-гумориста Миколу ВОЗІЯНОВА вітаємо з лауреатством премії ім. Остапа Вишні.

РОДИЧ

Про це розповів мені письменник-сатирик Ігор Лагоза. Працював він тоді у відділі «Сатира та гумор» у газеті «Вечірній Харків». Виходила колись у Харкові така газета. На жаль, комусь не сподобалася. А даремно. Чудова була газета.

Так ось: якось завітав до редакції літній чоловік і став запевняти Ігоря Лагозу, що, мовляв, Микола Возіянов, гумористи якого ви занадто частенько друкуєте, то є мій племінник, про якого я раніше не чув і не бачив. І що, мовляв, цей племінник отримує скажені гонорари, і навіть гадки не має про те, що у нього є рідний дядько, якого треба догодувати до смерті.

Щоб мій новоявлений «родич» мав уявлення про мої прибутки, Ігор Вікторович узяв у бухгалтерії відомість за минулий місяць і поклав перед «дядьком». Вивчивши офіційний документ, той зупинив свій палець біля мого місячного заробітку, який склав-

дався з однієї цифри, скривився й зітхнув.

— Зараз я вам ще й фотографію вашого «племінника» покажу!— почав порпатися в паперах Лагоза.

— Не треба!— замахав руками мій «родич».— Я й так бачу — це не він.

МЕНЕ СЬОГОДНІ НЕМАЄ

— Іване Васильовичу!

— Вибач, Якубенку, мене сьогодні немає.

— Іване Васильовичу, це вас учора не було. А сьогодні ви є.

— А я кажу, що немає! Хто краще знає?

— Ви, безперечно.

— Тоді чого ж ти стоїш?

— Чекаю, коли ви прийдете.

ЦЕГЛИНА

Бачу з балкона, як сусід порпається в старенькому автомобілі. До нього підходить п'яненький чоловік із брудною цеглиною в руці.

— Іване Васильовичу!— ледь вимовляє слова п'яненький.— Нате вам цеглину.

— Навіщо вона мені?— дивується сусід.

— Згодиться. Візьміть.

— Відчепіться, будь ласка!

— Іване Васильовичу, нате цеглину.

— Ну гаразд,— зітхає Іван Васильович.— Давайте!

Чоловік радо потирає руки й питає:

— А ви тепер що мені дасте?..

Микола ВОЗІЯНОВ.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

— Не хвилюйся! Моя жінка дуже любить рибу.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Влучно, гад, стріляє!
— Мій учень!

Георгій МАЙОРЕНКО

Віктор ПОПОВ

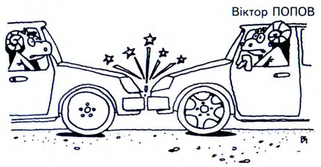

Олексій КОХАН

Друже Перче! *Скільки гарних слів було сказано про пенсійну реформу! «Нарешті справедливість восторжествує,— думали пенсіонери.— Матимемо за свою багатолітню працю достойну пенсію». Але, як часто у нас буває, з великої хмари, наче сльози, прокапотів невеличкий дощик. Більшість одержала «надбавку» у п'ять-шість гривень. Ото й уся справедливість.*

Антон КОБЕЛЯЦЬКИЙ.
м. Вінниця.

СТИМУЛ

Нападає на «Динамо»
Жінка, як шуліка,
«Професійно» просвіщає
Свого чоловіка:

— Що не кажи, а в команди
Напад шкутильгає.
А все тому, що у хлопців
Стимулу немає.

От якби мені потрапить
У оту команду,
Грою б я не поступалась
Будь-якому гранду!

Бо, крім дач, машин і грошей.
Іще, на додачу,
Дуже, дуже сильний стимул
Я для себе бачу:

Адже гол як забиваєш...
Хлопців із десяток
Обіймають і цілують
З голови до п'яток.

Володимир ПЛЮВАКО.
с. Куликівка на Полтавщині.

Вінегрет із перцем

Народні усмішки

УТОЧНИЛА

Син до батька:
— А чому на одній і тій же яблуні ростуть кислі й солодкі яблука?
— А чорт його знає.
Жінка:
— Так він у тебе ж і питає.

ДОБРЕ

— Лесю, у тебе мудрий чоловік?
— У нього розуму вистачає на трьох.
— То добре.
— А дурості — на п'ятьох.

ЗАСПОКОЇЛА

Жених до нареченої:
— Ти не забудь, що говорити, коли нас будуть вінчати.
— Та ти що? Це ж мені не вперше.

ДУЖЕ ДОБРЕ

Ідуть два пияки додому та й розмовляють:
— Петре, а яка зараз година?
— П'ята ранку.
— О, це дуже добре.
— Чому?
— Бо моя жінка свариться, якщо пізно повертаюся додому.

Почув і записав
Іван МАРТИШКО.
м. Мостиська на Львівщині.

ДЕФІЦИТ

Жінка вийшла на поріг та і в долоні сплеснула:
— Чоловіче, навіщо ти ріжеш уже шосту качку?
— Та я їх усіх переріжу! Поки не знайду, котра з них з'їла шарики до підшипника від мого велосипеда.

ТАКЕ ЖИТТЯ

Зустрілися два пенсіонери:
— Ну, як ваші справи?
— Та... добре, але я вже звик.

Почув і записав
Павло КЛІУШКО.
Черкаська область, м. Ватутіне.

КОМУ ЛЕГШЕ?

Після вчорашньої випивки зустрілися два співпляшники:
— У мене в голові гуде, як у млині,— стогне перший.
— А в мене голова порожня... Як бочка,— каже другий.
— Е-е, тобі легше. Підеш купатися — не потонеш...

Почув і записав
Микола НЕТЕСА.
м. Гребінка.

НАДТО ДОРОГО

— Обвинувачуваний, на вас накладається двісті гривень штрафу за образу суду! — каже суддя, — Ви б хотіли ще що-небудь сказати?
— Узагалі-то вельми хотів би! Але при таких цінах....

ПОТРІБНО ЛІКУВАТИ

Син майже цілодобово сидить біля комп'ютера. Батьки викликали лікаря. Лікар сказав:
— Його доведеться лікувати.
— Як?
— Цигарками, випивкою, дівчатами...

Почув і записав
Роман КРИКУН.
м. Сокаль.

ЖИТТЯ

— Як живеш-поживаєш, Самсоновичу?
— Як на Марсі.
— Але ж там, як стверджують учені, життя немає.
— А в мене хіба воно є?..

КОЛИ НЕМАЄ СОБАКИ

Петро біля хвіртки нерішуче озирається, вагається зайти у двір.
— Заходьте, заходьте, куме! — припрошує від порога господар.
— А собака не вкусить?
— Який собака? У мене його нема.
— Але ж, чув, гавкав.
— Та то я так кашляю...

СПАСИБІ ЗА ВІТАННЯ

— Алло, Микола? Привіт! Вітаю тебе з ювілеєм!
— Дякую!
— Нехай тобі щастить ув усьому! І живи ще стільки літ, помноживши на п'ять!
— Дякую, що подзвонив, а то жодна скотина не привітала, крім тебе.

Почув і записав
Іван ТОКАРЧУК.

Владислав ШИРЯЄВ

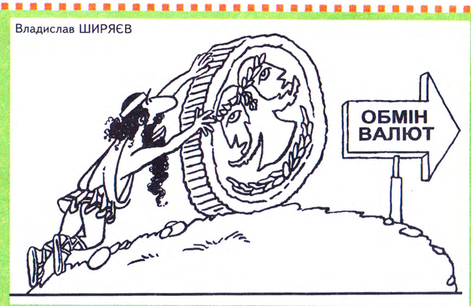

Костянтин КАЗАНЧЕВ

Василь ФЛЬОРКО

Валерій ЧМИРЬОВ

Олексій КОХАН

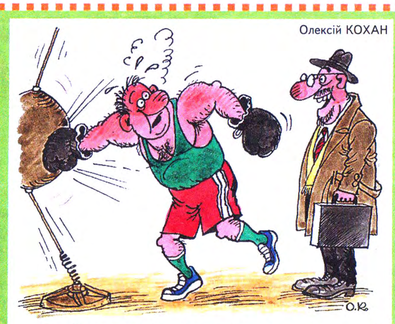

— Вирішив серйозно зайнятися спортом?
— Ні, політикою!

Георгій МАЙОРЕНКО

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Громадяни, не панікуйте! Ліки з Нового року не подорожчали! Вони як були дорогими, так дорогими й лишилися!

Василь ФЛЬОРКО

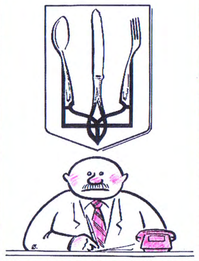

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Біологічна зброя із семи букв?
— Го-ріл-ка.

Костянтин КАЗАНЧЕВ

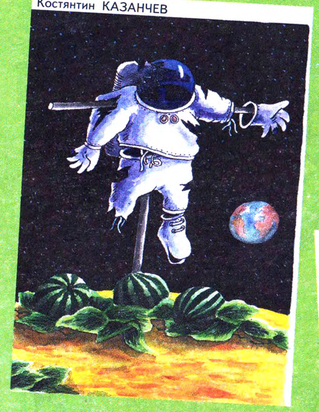

Андрій САЄНКО

Георгій МАЙОРЕНКО

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

— Еге... У нашого кандидата підмочена репутація...

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— Купив засіб від тарганів. Випив — і їх не помічаю.

Олексій КОХАН

— Ну, гаразд, Сальєрі, повернеш мені борг післязавтра.
— Дякую, Моцарте! Зайди до мене, я тебе пригощу домашнім вином.

Владислав ШИРЯЄВ

— А що це тут у пана-добродія?!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Ідемо на операцію. А ти, як стажер, підеш поки що з оцим пістолетом.

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— Дозвольте, я проведу вас додому?
— А де ви мешкаєте?

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Хлопці-молодці

ГУМОРЕСКА

Чи є ще у кого такі беручкі хлопці, як у мене? Що б не задумав зробити — вони готові допомогти, сил не шкодуючи.

Ось задумав хлів новий для корови спорудити та й забідкався, бо знаю, що клопотів тут чимало.

— Потрібна цегла!— почухав я потилицю при своїх молодих.

— Тату, не журися, це я беру на себе,— заспокоїв мене старший син.— Гроші є? Ну то завтра й цеглу привезу.

— А хоч якоїсь деревини на дах — знову моя турбота?

— Це дрібниця,— втрутився в розмову молодший син.— Скільки тієї деревини потрібно? Випишу й доставлю. Навіть грошей з тебе не візьму.

— Ну, а будівельників найняти, а цементу дістати, а шиферу на дах?— сиплю запитання, бо розумію, скільки то біганини, нервів, терпіння треба, щоб все влаштувати.

— А мене ви ніби й не бачите, ніби й не помічаєте,— кидає репліку зять.— Як уже не син вам, то й до діла мене не допускаєте! Вважайте, що все оте вже є. Мати ось таких орлів і журитися? Негоже, тату!

Не всидів тихо й молодший зять. Так і загорівся.

— Хлопці! Як уже братися, то дружно! З розмахом! Щоб аж тріски летіли!— розходився він.— І хлів збудуєм, і льох викопаєм, і басейн, а скажете, то й метро!..

— Тю на тебе!— схопилася перелякана моя дружина.— Та ви мені всю садибу перекопаєте! А грядки де будуть? Без метро якось обійдемось.

— Мамо, пробачте,— дав відбій молодший зять,— я про грядки якось і не подумав. Знаєте, руки сверблять, хочеться щось велике зробити, корисне. А ви про полуниці думаєте, про цибулю, петрушку. Пробачте!

Ну, що ви на те скажете? Молода сила! Запал! Енергія! Все в них кипить, клекоче. Ось не встиг рота розтулити, як тобі і хлів готовий, і льох, і колодязь. А не зупини — метро прокладуть.

Правда, це поки сини й зяті в гостях у нас, за столом. А порозходяться по домівках, знову сідай, берися за голову та й думай: як же його той хлів побудувати?

Іван СОЧИВЕЦЬ.

ВЕСЕЛИЙ ОБ'ЄКТИВ

Для того, щоб намалювати карикатуру — потрібен талант. Але над нею художник може працювати не один день. Може, врешті, потім і перемалювати, зробити виразнішою, смішнішою. Щоб зробити дотепний знімок, теж потрібен неабиякий талант. Побачити і зафіксувати веселу мить може не кожен. Фотожурналіст, переможець багатьох престижних фотовиставок Юрій МОСКАЛЕНКО — справжній майстер «Веселого об'єктива». Сьогодні ми пропонуємо лише невеличку частину з його доробку. А вас, шановні читачі, запрошуємо надсилати і свої веселі «фотофакти».

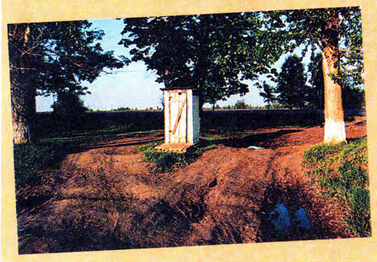

Друже Перче!

Наш міністр освіти і науки категорично заборонив під час екзаменів вручати викладачам букети квітів і коробки цукерок. Це, мовляв, буде розцінено як хабар.

Мабуть, з хабарництвом у вищих учбових закладах уже покінчено, якщо взялися за троянди і хризантеми. Чи, може, навпаки — почали з квіточок?..

Сергій МАЧУХА.

м. Київ.

Іронізми

● ***Краще мати залізне здоров'я, ніж бронзове погруддя.***

● ***Переїхати може і колесо фортуни.***

● ***У страху не тільки великі очі, але й довгі ноги.***

● ***Чому у нас збирають корейські авто? Тому що ми – сила! Причому, найдешевша...***

● ***Для деяких і рамки законів позолочені.***

Володимир ШЕСТАКОВ.

м. Кременчук.

Георгій МАЙОРЕНКО

Петро РЕБРО

Вождь і п'єдестал

Вождь (пам'ятник) свій гудив П'єдестал:
— Я вже не радий, що на тебе став!
Стирчу, як баба скіфська при дорозі,
А Бога взять за бороду не в змозі,

Бо ти крихкий
(Не з бронзи, не з заліза)
Та ще й низький —
На тебе будь-хто злізе!

То може, й справді винні п'єдестали
В тім, що вожді маленькі дуже стали?

Пам'яті Солов'я

Був вечір пам'яті одного Солов'я.
Зібралось птаство.
Друзі тут.
Сім'я.
Портрет над сценою. Внизу —
трибуна, квіти.
На першій гілочці — осиротілі діти.
Як і в людей, було усе тут так.
Спочатку слово виголосив Шпак,
А потім всім повідав Горобець,
Яким талановитим був співець.
Потому спогадами Дятел поділився
(Так говорив, що дехто просльозився),
А далі Сойки, Щиглики, Орли
Належне Соловейку віддали.
Та всіх найбільш розчулили слова,
Які сказала, схлипнувши, Сова:
— Він геній був! Над геніями — геній!
У пісні, ніжнострунній і натхненній,
Прославив він наш гай на цілий світ.
В душі у нас він житиме сто літ!
Ми мали щастя слухать чародія!
Тож в нашім серці жевріє надія
Навік лишитись у його піснях!
Я так його любила!— Раптом: — Ах!—
Розхвилювалась так, сердешна, що зомліла.

Між іншим, з'їла
Оцього солов'я вона — Сова.
Як добре, що в людей такого не бува!

На чужому сідалі

Наш Півник нині дуже гордим став —
Од всіх курей тримається на віддалі.
А все тому, що переночував
Один разок на Індиковім сідалі!

Спільність платформ

Здружились Жаби і Качки
На тій платформі,
Що в них на лапах личаки
Однакової форми.

Вінок на трибуні

Не завдяки протекції
Наш Віничок став босом:
Про власний досвід лекції
Читає Пилососам!

Тріумф Черепахи

— А за що це Черепасі
Така шана і хвала?
— Вона Равлика на трасі
На бігах перемогла!

Ведмідь-літератор

Всю зимоньку Ведмідь писав поеми,
Але весною вкинув їх у піч,
Оскільки всі і образи, і теми
Він висмоктав із лапи, ясна річ.

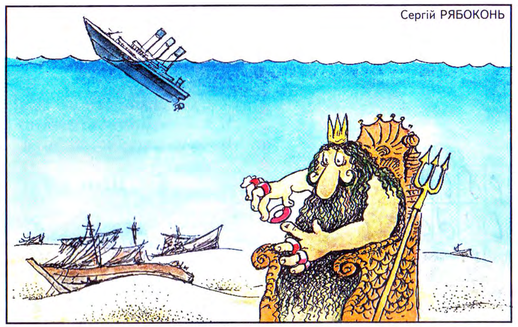

Сергій РЯБОКОНЬ

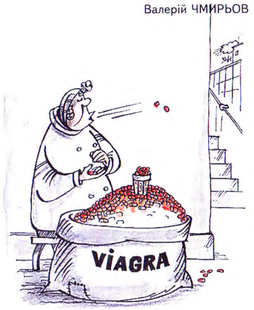

Валерій ЧМИРЬОВ

Олексій КОХАН

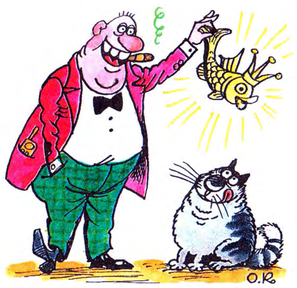

Анатолій ВАСИЛЕНКО

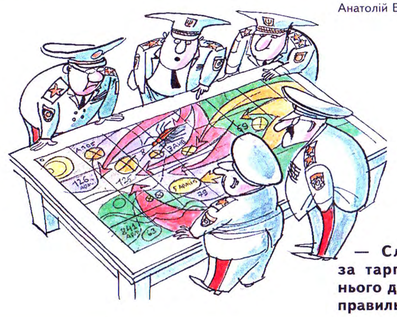

— Слідкуйте за тарганом! У нього дії цілком правильні.

Посміхніться. Вас знімають...

ГУМОРЕСКА

Повертаюся якось пізно увечері з роботи. Раптом із темряви двоє здорованів вилітають і відразу до мене.

— Швидше жени сюди гаманця,— говорять,— а то ми за себе не ручаємося.

Я придивився: пики в них неголені, піжами смугасті — у нас у селі такі точно не тусуються. На всяк випадок цікавлюся:

— Ви звідкіля, хлопці?

Той, що вищий, мені відповідає:

— Ти, дядьку, поменше баклань! Не бачиш, ми тільки із камери.

Точно! Як же я відразу не здогадався! Мабуть, телевізійники із «Прихованої камери». Ну, я, зрозуміло, гаманець їм відразу віддаю і запитую:

— Знімати будете?

Той, що зростом нижче, оглянув мене з голови до ніг і плюнув:

— Та що тут знімати? На тобі ж самий мотлох!

Мені прикро стало.

— Якби ви заздалегідь попередили, я б куртку шкіряну одяг і туфлі нові...

Ті між собою переглянулися здивовано, а вищий зайшов ззаду і говорить:

— Може, його, на всяк випадок, зовсім відключити?

Ну, все, думаю, образилися, зараз камеру вимкнуть — і знімаю з руки годинника.

«Ось,— кажу — зовсім забув. Вибачте, що не «Ролекс»...

А сам потихеньку в кущі махаю. Відеооператору. Той, що низенький, чогось зовсім розлютився.

— Ти кому це сигнали подаєш, сволото? Попишу-проріжу!

І якусь залізяку мені під носа тиче. Мікрофон, напевно. Я нарешті змикитив, що він у них за головного. Режисер-постановник. Візьме ще і справді кадри зі мною із передачі виріже. Я широко на весь рот йому посміхаюся і, зрозуміло, підморгую:

— Посміхніться, Вас знімає прихована камера!

Той, що вищий, говорить:

— Коли своїми грабалками махати не перестанеш, ти у мене сьогодні в морозильній камері посміхатися будеш.

Дивлюся, вони годинник і гаманець забирають — і ходу. Я їм услід кричу:

— Хлопці, коли ж мене у «Прихованій камері» показувати будете?

А вони тільки рукою махнули. Мовляв, поспішаємо...

Тепер от сиджу щовечора перед телевізором. Чекаю. Цікавий має вийти сюжет...

Ігор ГОНЧАРЕНКО.

м. Харків.

ПОЖАЛІВ

— Моя бабуся сказала, що їй вже важко щодня виконувати за мене домашні завдання,— каже Вадик Василинці.— Тому я вирішив пожаліти її.

— Як саме?— запитала Василинка.

— Сказав дідові, щоб і він «підключався».

НАВІТЬ ВИЩІ

— Які ти, Вітю, отримуєш оцінки в школі?— питає дядько племінника.

— Високі,— відповів той.— Навіть вищі, ніж ви колись отримували.

— А саме?

— Ви говорили, що вчилися у школі на п'ятірки й четвірки. А у мене тільки четвірки й п'ятірки... Одного разу навіть «шість» отримав.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

КРОСВОРД «І ВСЕ ЦЕ — ЛЮТИЙ»

Ось і настав останній місяць зими. Кажуть, що лютневий сніг уже весною пахне. У народі лютий називають ще й так: сніжень, лютень, крутень, зимобор, криводоріг, межень, казобрід... Якщо ви правильно розгадаєте кросворд, то у виділеній вертикалі прочитаєте ще одну його народну назву.

1. Голубе шатро увесь світ накрило. 2. Лежить на сіні, сам не їсть і другим не дає. 3. В нього вуса довші ніг. 4. Яка птиця складається з сорока однакових літер? 5. Біле, як сніг, надуте, як міх, лопатами ходить, рогом їсть. 6. Яку річку можна переломити? 7. Вдень блідніє, а вночі ясніє. 8. В нас зимою білим цвітом сад зацвів, неначе літом.

Склав П. МИШКО.

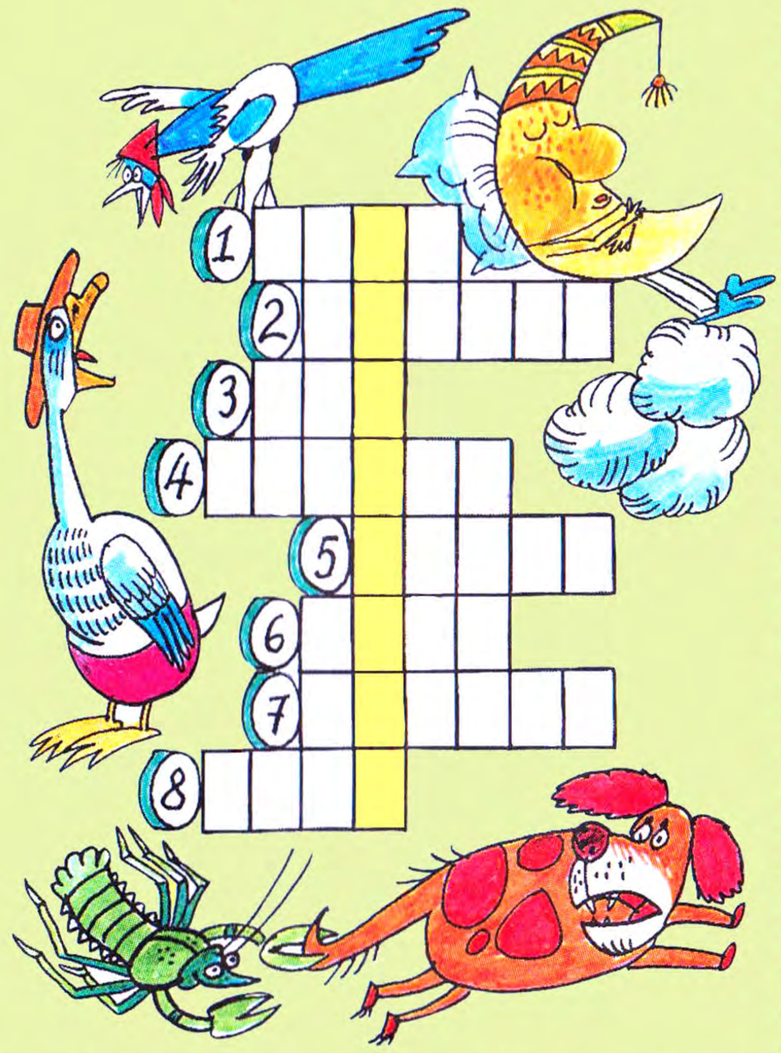

КАШАЛОТИ

Кашалоти казана
Підняли
з морського дна,
Й з понеділка до суботи
Варять кашу кашалоти.

КОТИКИ

Котики вербові
Котики малі,
Посідали знову
Тихо на гіллі.
Нявка котенятко,
Мабуть, не дарма:
— А чого в них, татку,
Хвостиків нема?

КОГУТ КОГУТА ПИТАЄ

Когут когута питає:
— Чи вже, когуте,
світає?
— Починає вже світати,
Пора, когуте, співати.

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

Як лисиця небо підпирала

Болгарська народна казка

Колись лисичка і горобець були великими друзями. Одного разу руда запропонувала:

— Горобчику, а давай-но разом посіємо пшеницю.

— Давай,— погодився горобчик.

Посіяли. Виросла вона — нівроку: густа, висока, з важким колоссям. Треба вже її і жати. Пішли друзі на поле, почали жати. Сонце того дня добряче припікало. Лисиці захотілося полежати в холодочку. І вирішила вона схитрувати.

— Горобчику,— каже вона.— Ти жни, а я піду на той пагорб, буду небо підпирати. А то, дивись, упаде воно на наше поле і поламає пшеницю.

— Гаразд,— погодився горобець та й жне собі далі.

А лисичка вийшла на пагорб, а із-за нього якраз хмара випливла. Руда вгору лапки підняла. Мовляв, дивись, я небо підпираю.

Горобець упорався на лану, завіз снопи на тік.

Наступного дня каже:

— Пішли, лисичко, пшеницю молотити...

Лисичка і цього разу схитрувала.

— Іди, друже, молотити. А я знову піду небо підпирати. Боюся, щоб не впало воно на наші снопи.

Змолотив горобчик пшеницю і знову кличе лисицю:

— Іди, люба, будемо врожай ділити.

Руда тут як тут.

— Мені відміряй по дві мірки, а собі одну,— каже лисичка.— Бо в мене робота важча була. Я ж небо підпирала, щоб не впало.

— А якщо воно зараз упаде?— каже горобчик.

— Не впаде. Чому б йому падати?— здивувалася руда.— Воно ніколи на землю не падає...

Тут лисиця хотіла прикусити свого язика та було вже пізно.

— То виходить, що ти і неба не підпирала, і пшениці не жала, й не молотила?— розсердився горобчик.— Раз так, то я тобі усього мірку відміряю на пиріжок, а решта все моє...

Отак було покарано лисичку за її хитрощі. Але й дружба на цього між нею і горобчиком закінчилася.

Переповів М. СЛОБОЖАНСЬКИЙ.

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

ЛИСИНА — шуба з лисиці.

ПЛАКАТ — плакса.

КОМАР — розділовий знак.

СОНЕТ — нічний відпочинок.

КАЗИНО — хвороба тварин.

ПЕСИГОЛОВЕЦЬ — головний убір із песця.

РАДАР — член ради.

ПЕРЕВАГА — контрольне зважування.

ОРАТОРІЯ — обробіток грунту.

Василь МОМОТЮК.

ЗАПОВІТ САМОДУРА

«Складаю заповіт я вам, сини,
І доручаю найдорожчі мислі:
Коли помру, то не робіть труни,
А поховайте в керівному кріслі!»

МЕТКИЙ

Йому не позичати хисту знову,
Аби продовжувати справу звичну —
Демократичну доїть він корову
Так само, як доїв комуністичну.

Володимир ДУГАР.

ІРОНІЗМИ

◆ *Чим тугіший гаманець у підсудного, тим більше у нього пом'якшуючих обставин.*

◆ *У свояків — свої закони, свої люди, свої судді.*

Юрій РИБНИКОВ.
м. Полтава.

●

◆ *Іноді про наших політиків і діячів читаєш таке, що хочеться стати неграмотним.*

◆ *Немає дефіциту, немає черг, немає грошей.*

◆ *Наші олігархи-мільярдери живуть також за межею бідності, тільки з іншого боку.*

Роман КРИКУН.
м. Сокаль.

Дві усмішки

Ми з Петром випивали і все було добре. У цій справі ми з ним не останні, але цього разу сталося відхилення від графіка, його голова раптом різко кивнула і вдарилась об стіл. Удар, мабуть, викресав у голові думку, бо Петро стрепенувся:

— Начальство продажне! — проголосив він.

Я здивувався:

— Та ти що!

— Газетярі — теж!

— Не може бути!

— Торгівля — суцільні христопродавці!

— Це ти вже занадто!

— Міліція, суд і прокуратура...

— Тихіше!

— Продажні, всі навколо продажні! — не вгавав Петро.

Його голова знову пішла вниз. Другий удар викресав доповнення до попередньої тези:

— Але совість не продається!

І в цьому я з ним згоден. Кому вона така потрібна?!

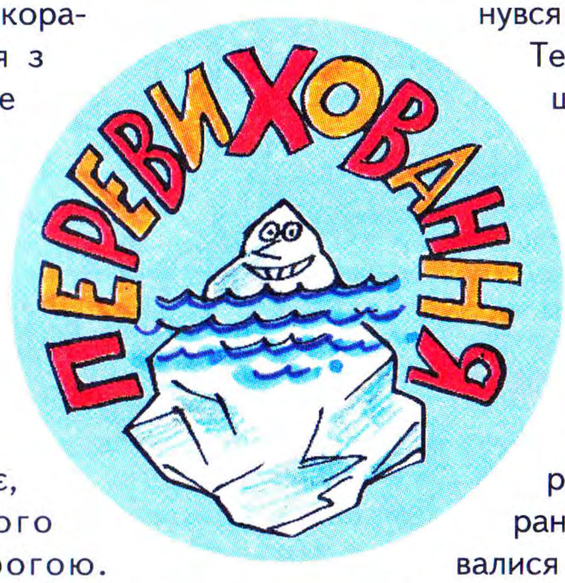

Навколо всі скаржилися на Айсберга. Через нього пішло на дно багато кораблів, об нього розбилося безліч шлюпок. Тому і човни, і кораблі намагалися з Айсбергом не зв'язуватися. Навіть не чіпати його.

Врешті-решт Айсберг почав нудитися від самоти. Бо все, що плаває, обминало його десятою дорогою. Він довго аналізував свою поведінку і вирішив, що ні в чому не винуватий. Але думки не давали йому спокою, поки Айсберг не відчув, як у ньому щось перевертається. Радикально. Всерйоз.

Над морем почувся грім і тріск. Усі побачили, що Айсберг загойдався і... перевернувся... А на його місці виріс новий світлий острівець. Тюлені та пінгвіни кинулися на усі боки і залементували: «Айсберг вже не такий! Він перевиховався! Він перевернувся на 180 градусів! Тепер це зовсім інше творіння!».

І справді, на горизонті виросли нові, незнайомі обриси. Забувши про колишні страхи, до Айсберга подалися кораблики. Але, як і раніше, вони розбивалися об його підводну частину і йшли на дно.

Всі розуміли, що Айсберг лишився Айсбергом. У нього змінився тільки центр ваги. Ті, що були знизу, опинилися зверху і навпаки, верхівка опинилася знизу. Але тон задавала та сама крижана маса, якої варто остерігатися всім, хто хоче триматися на поверхні.

Павло СТОРОЖЕНКО.

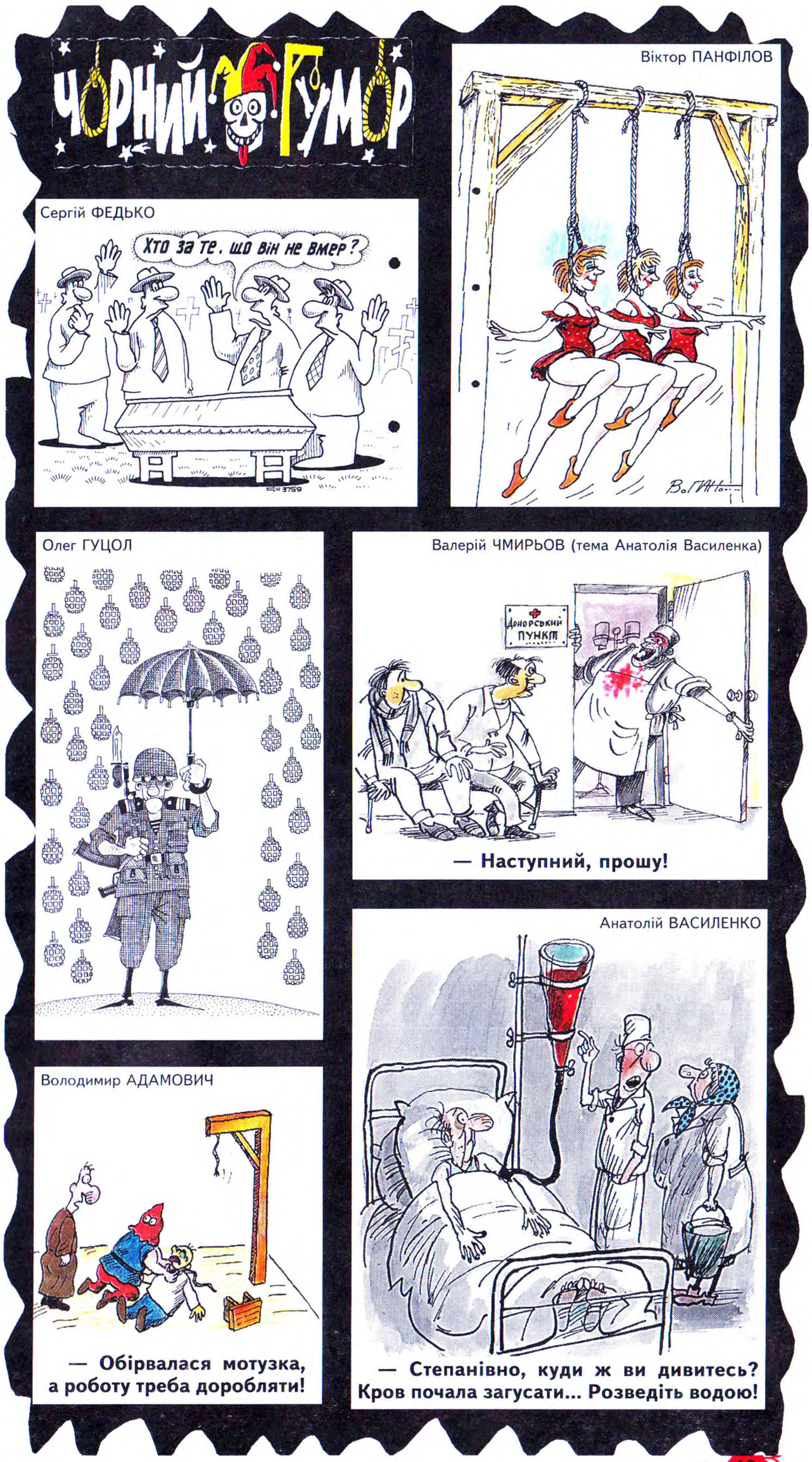

УГОРСЬКИЙ КРОСВОРД

У прямокутнику з літерами зашифровано те, що зображено на малюнках. Знайдіть відповідні слова та легенько закресліть їх олівцем, щоб потім можна було стерти (можливо, крім вас, ще хтось захоче розгадати кросворд). Слова можуть читатися зліва направо, справа наліво, згори вниз, знизу вгору, по ламаній лінії. Але кожну літеру можна використовувати лише раз.

Склав М. ШИПШИНА.

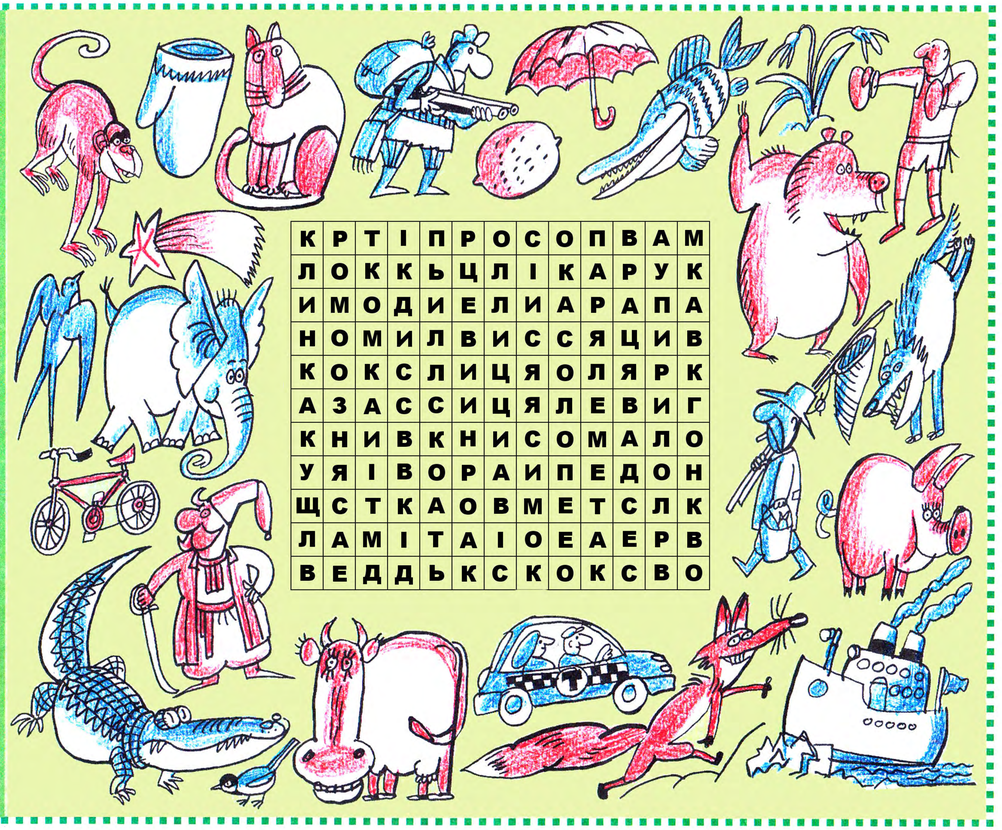

К	Р	Т	І	П	Р	О	С	О	П	В	А	М
Л	О	К	К	Ь	Ц	Л	І	К	А	Р	У	К
И	М	О	Д	И	Е	Л	И	А	Р	А	П	А
Н	О	М	И	Л	В	И	С	С	Я	Ц	И	В
К	О	К	С	Л	И	Ц	Я	О	Л	Я	Р	К
А	З	А	С	С	И	Ц	Я	Л	Е	В	И	Г
К	Н	И	В	К	Н	И	С	О	М	А	Л	О
У	Я	І	В	О	Р	А	И	П	Е	Д	О	Н
Щ	С	Т	К	А	О	В	М	Е	Т	С	Л	К
Л	А	М	І	Т	А	І	О	Е	А	Е	Р	В
В	Е	Д	Д	Ь	К	С	К	О	К	С	В	О

Гумор іноземний

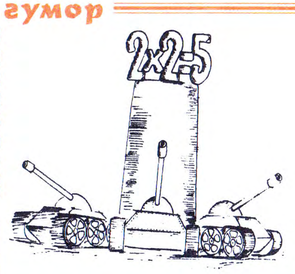

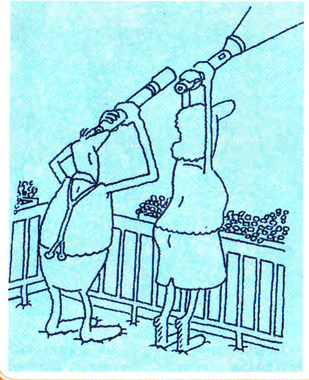

ПОМОЖІТЬ!..

Черниця телефонує в пожежну:

— Швиденько приїжджайте! Якийсь ненормальний намагається залізти до келії нашого монастиря!

— А чого ви телефонуєте в пожежну? Зверніться в поліцію!

— Яка там поліція?! Людині потрібна драбина!

КОЛИСЬ І ТЕПЕР

— Бачиш отой будинок? — питається Джефрі.

— Бачу. А чого це ти мені його показуєш?

— Був час, коли я кожного дня посилав туди тисячу поцілунків.

— А тепер?

— Тепер посилаю кожного місяця п'ятсот доларів.

КАЯТЕ БЕЗСОННЯ

Берті скаржиться лікареві на страшну безсонницю:

— От, наприклад, учора звечора прокидалася цілих десять разів і вже ані разу не могла заснути.

ОБУРЕННЯ

Теленькає дверний дзвінок.

— У вас протікає кран? — питає майстер.

— Ні.

— Хіба ви не сім'я Джексонів?

— О, вже півроку, як вони перебралися на інше місце.

— Несерйозні люди! Викликають терміново майстра, а самі потім забираються к бісу.

ВТІШИЛА

Лучія телефонує чоловікові в офіс.

— Дорога,— каже той,— у мене якраз важлива робота.

— Але ж, милий, у мене для тебе дві новини: погана і гарна.

— Добре, давай тільки гарну.

— Ну, виявилося, що подушка безпеки в автомобілі діє чудово.

КОМПРОМІС

— Морісе, де ми будемо жити після шлюбу? У моїх батьків чи у твоїх?

— Дорога, будемо жити у твоїх батьків. А вже вони — у моїх.

ХТО?

Ганеман неочікувано повертається додому і застає свою дружину, що цілується із незнайомим чоловіком.

— Хто це? — кричить, мало не виходячи із себе, Ганеман.

Його дружина теж глянула на незнайомця і питає:

— По суті, мій чоловік правий: хто ви?

Підготував Д. МИТЮК.

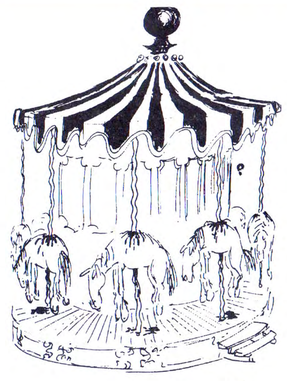

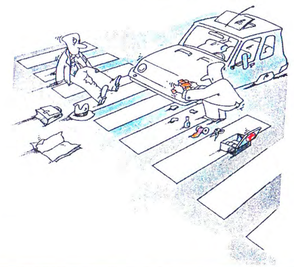

Страшне ПЕРО не в гусяка...

«Одна із Степанових дочок була гарна, а друга не гарна, але за першу краща».

«Вчора була дуже хороша погода, хоч у сусіда вітром зламало дерево і кинуло на хату».

(Із листів до редакції).
Надіслав Петро СОХАН.

«Обенерго повідомляє, пообрізаємо усім неплатникам за світло».

(Із оголошення).

«У зв'язку з тяжким матеріальним станом прошу надати мені допомогу грошима або горілкою».

(Із заяви).
Надіслав Іван МАРТИШ.

НАШ ПАРТНЕР

НАЦІОНАЛЬНА РАДІОКОМПАНІЯ
УКРАЇНСЬКЕ РАДІО

Говорить Київ – слухає вся Україна!

229-44-13 229-17-24

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 1

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 2. Кіт. 4. Звір. 6 Пекло. 7. Рука. 9. Бик. 11. Дерево. 12. Тип. 13. Дно. 14. Душа. 16. Цяцянка. 18. Вогонь. 21. Свиня. 22. Гоп. 24. Риба. 26. Гриб. 27. Вітер. 30. Льон. 32. Бублик. 33. Спас.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Злодій. 3. Трава. 4. Залізо. 5. Робота. 6. Паляниця. 8. Друг. 10. Кінець. 14. Дар. 15. Шило. 17. Язик. 19. Горобець. 21. Середа. 24. Риба. 25. Сміх. 26. Гуж. 29. Баба. 30. Ліс. 31. Ніс.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД «І ВСЕ ЦЕ — ЛЮТИЙ», ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

1. Небо. 2. Собака. 3. Рак. 4. Сорока. 5. Гуска. 6. Прут. 7. Місяць. 8. Іній.

У виділеній вертикалі: БОКОГРІЙ.

КОНКУРС ТРИВАЄ

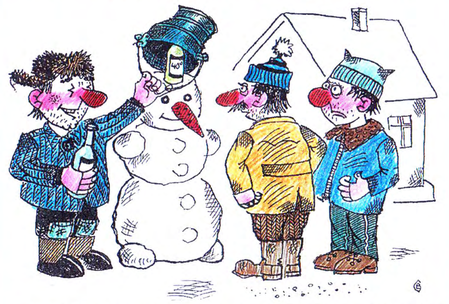

Поки брати Клички здобувають славу Україні своїми спортивними досягненнями, на їх рідній землі боксери не дрімають. Готові битися, як кажуть, руками й ногами. Саме такий поєдинок побачив карикатурист Валерій Сингаївський: боксерські рукавички у спортсменів і на руках, і на нижніх кінцівках. Читачів захопив спортивний азарт і вони надіслали рекордну кількість підписів. Перемогу ж цього разу присуджено: **киянці Жанні КОРЧЕВІЙ, яка запропонувала такий коментар:** ***«Диктор: «Сьогодні «ногобокс» ще не розкручений вид спорту, але вже й тут є свої «Клички»,*** **та Максиму Смагляцькому з Тростянця Вінницької області:** ***«А арбітр вийти на ринг побоявсь».***

Вітаємо!

Тепер нове завдання. Придумайте підпис до нового малюнка Валерія СИНГАЇВСЬКОГО.

На переможців чекають призи!

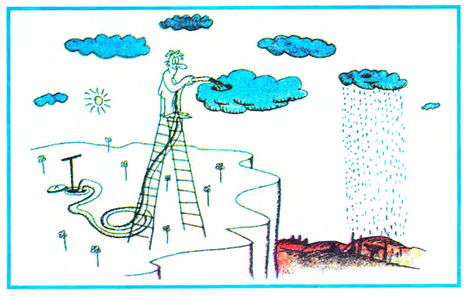

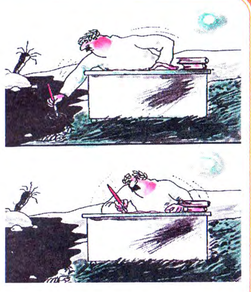

Мікеш ЛАСЛО-МАЙЛАТ

ВИШКІЛ

Захист угорського споживача рухається новими, незвіданими дорогами. Традиційні перевірки розширюють коло своїх дій в усіх сферах окрім сфери торгівлі й готельної справи, та ще послуг на високому рівні. Щодня мільйони людей мають справу з громадськими службами, банками, страховими товариствами, туристичними агенціями, і ті взаємини часто супроводжуються гірким присмаком у роті, свербіжем у очах, шумом у вухах, болем голови, спазмами у горлі і серцевою аритмією. Середньостатистична людина часто зазнає розчарувань, але, що важливо, все одно виходить із того гемонського спілкування задоволена, як мій молодий сусід, що нашвидку розповів мені отаку історію.

— Їхав я спортивним авто до гори Матра, коли якась сексбомба в куценькій спідничині зупинила мене. Підсіла, розбалакалися, а я не міг очей одвести од її грудей. Раптом дівонька каже: «Можеш їх помацати за п'ятсот». Зробив це. Потім рука моя ковзнула до глибших областей. «Можеш мене там полапати за тисячку»,— повідомила актуальний тариф дівчина. Тоді я звернув із дороги на якусь лісову доріжку. Дама вже була готова і заявила: «Я — твоя за п'ять тисяч, але не робімо цього тут, у машині, виходь і роздягайся». Я височив із машини, зісмикнув панталони. Тоді дівка скочила за кермо і здиміла разом із машиною. Стояв, як дурень, зі спущеними до колін штанами, потім почав холоднокровно аналізувати своє становище. Власне кажучи, я нічого не втратив: автомобіль був крадений, гроші — фальшиві, а я ще й без того збирався нужду справити.

Переклад із угорської.

Гумор іноземний

ПЕРЕЦЬ № 2 (1535)
Головний редактор Михайло ПРУДНИК.
Редакційна колегія:
Микола БОСАК (відповідальний секретар),
Анатолій ВАСИЛЕНКО,
Павло ГЛАЗОВИЙ,
Юрій ІЩЕНКО,
Олексій КОХАН (головний художник),
Дмитро МОЛЯКЕВИЧ,
Іван СОЧИВЕЦЬ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати свій ідентифікаційний номер.

Здано до набору 22.01.2004.
Підписано до друку 03.02.2004.
Формат 70x108 1/8.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 14000 прим.
Зам. 0110402.
Ціна договірна.

© «Перець» 2004 р.

Заснований у 1922 р.
Видається з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефонами: 454-81-15, 454-81-38.

Internet: http://uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Державне видавництво «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти: http://perec-ua. livejornal.com

Індекс 74393

Валерій МОГИЛЬНИЙ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Валерій ЧМИРЬОВ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Хіба цього негідника можна затримати? У нього ж повно грошей!

Валерій ЧМИРЬОВ

Олексій КОХАН

Микола КАПУСТА

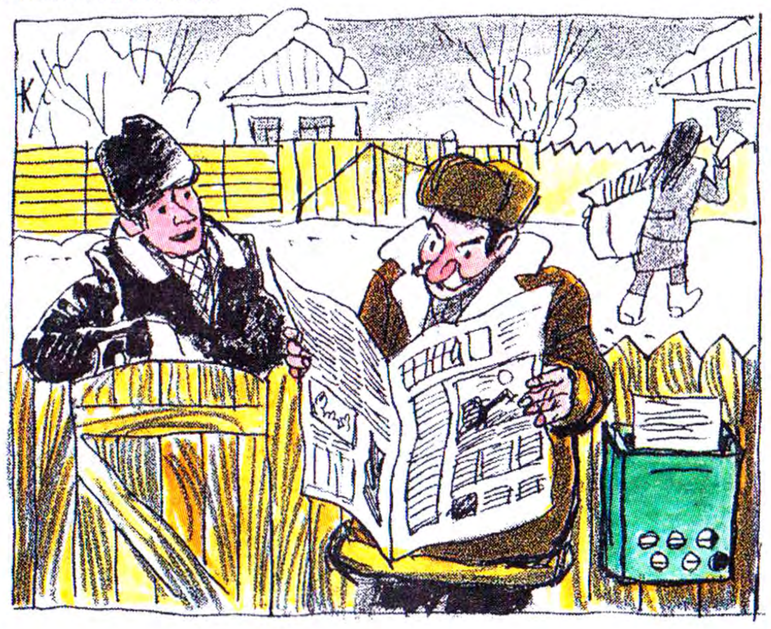

— Про що там у свіжій пресі сьогодні?
— Та оце нарешті принесли минулорічну газету, пишуть, почалися жнива...

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Проходьте!
— Тільки після вас, батюшко!

Георгій МАЙОРЕНКО

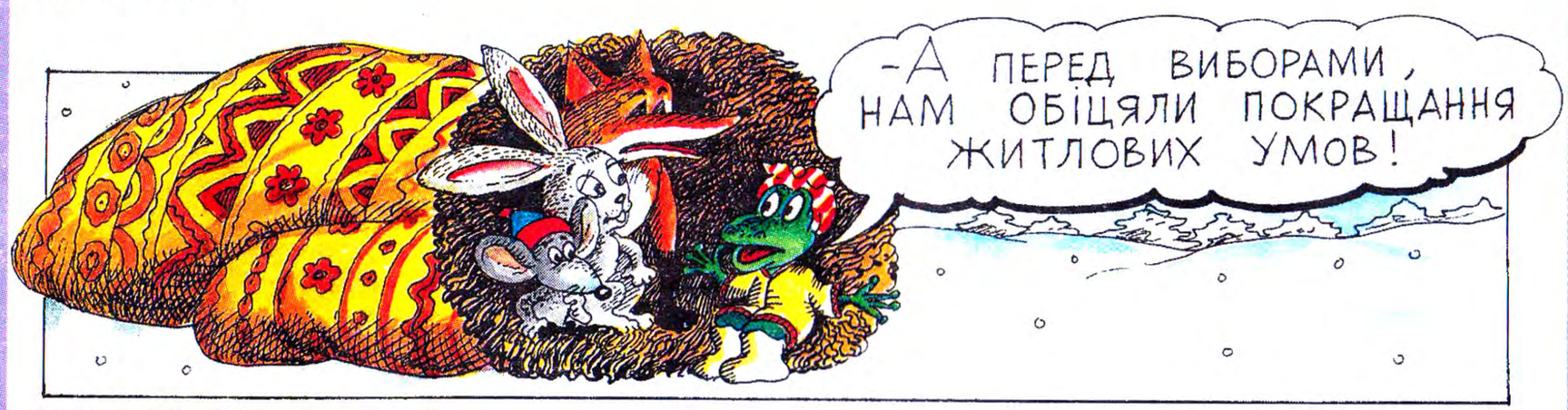

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

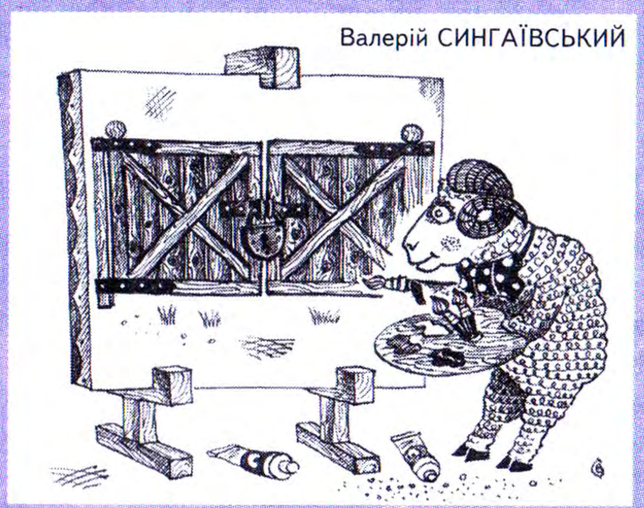

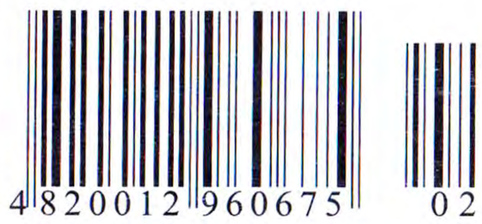

Для тих, хто не зміг, не встиг чи забувся передплатити «Перець»
НАГАДУЄМО
що це можете зробити і сьогодні.
ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ НАШ ЖУРНАЛ.
Індекс 74393
Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити наш журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам...
БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!